

“És gràcies al Ramon Balcells -antic alcalde del municipi-, que ja no és amb nosaltres, queestic a l'ajuntament de Cervera, que necessitava un arquitecte que s'hi dediqués durant tot el dia, al llarg de tota la setmana”, ho diu en Jordi Carner, fill d'Igualada i arquitecte municipal de Cervera des de fa més d'un any.

Tot i que mai no s'ha mogut en el món de la política, la trajectòria professional d'aquest arquitecte sempre s'ha centrat en el sector públic: “Vaig acabar la carrera el 91 i em vaig posar a treballar al despatx de Bach i Mora. Llavors em van trucar de la Direcció General d'Urbanisme perquè fes un interinatge i durant cinc anys em vaig incorporar al servei del Baix Llobregat, fins que vaig aconseguir la meva plaça actual a Cervera. A més d'això, actualment m'encarrego de la revisió del pla general d'Òdena, prop d'Igualada”. Afirmar que quan es va traslladar al cor de Catalunya li feia “pànic deixar Barcelona per la possibilitat de perdre el contacte amb l'actualitat arquitectònica”. Tot i això, amb el canvi de lloc de treball ha guanyat en “qualitat de vida: abans perdia molt de temps desplaçant-me cada dia d'Igualada a la capital catalana i arribava a casa molt tard. Ara, en canvi, com que visc molt més a prop de la feina, em puc permetre anar a dinar cada dia a casa”. No s'esperava que la vida el duria per aquest camí, però no se'n peneideix: “En acabar la carrera, pensava que em convertiria en un arquitecte liberal, però una feina segura t'enganxa, més encara si t'agrada, i jo hi he après molt”. Encara que es considera “arquitecte de l'administració”, en Jordi assegura que mai no ha volgut “deixar la feina artística i sempre tinc algun projecte per fer”.

“Des que col·laboro amb l'Ajuntament de Cervera, he participat en el desenvolupament de l'ampliació d'un sector residencial, colindant amb la carretera de Guissona, gràcies a la qual el municipi pràcticament ha doblat el sol urbà” ens explica. I això no és més que la punta de l'iceberg: “Qui ara visiti Cervera després de no haver-hi estat durant els últims anys, la trobarà completament diferent. En incorporar-me a l'ajuntament vaig trobar-hi mancances de tot tipus: per començar no hi havia arxiu i no hi havia prou gent per portar a terme la feina”.

Una ciutat amb una memòria històrica de més de mil anys constitueix tot un repte per a un arquitecte jove com ell, però aquest fet no priva que ell tingui grans plans: “Un dels temes pendents és el nucli antic, que actualment està quedant abandonat tant pels veïns com pels comerciants. Hi ha un pla especial per recuperar-lo, arran de les normes subsidiàries establertes l'any 1986. Per una altra banda, també cal una revisió d'aquestes disposicions perquè -pel que fa a la resta de la ciutat-, en canviar les necessitats de la gent, han quedat obsoletes. Tanmateix, és ara que sembla que les coses comencen a posar-se en marxa i la meva tasca consistirà a portar a terme l'aplicació d'aquest pla”.

Una altra qüestió per resoldre és l'edifici de la universitat: “La façana estava en molt mal estat, la qual cosa era perillosa. Afortunadament, ja s'han començat a prendre mesures per a la rehabilita-

ció. D'altra banda, el pla especial també contempla la urbanització de la plaça, que inclou l'habilitació d'aparcaments per cobrir les necessitats del personal que acut al centre. A Cervera, cal algú que tingui ganes de posar-s'hi, amb tota la feina que hi ha per fer...”. El nostre entrevistat continua amb un desig: “Tant de bo pogués convèncer la gent de la importància del patrimoni d'aquesta ciutat, que inclou l'ajuntament i les muralles, a més del convent de Sant Domènec i el convent de Sant Francesc, tots dos pràcticament en ruïnes. D'altra banda, Cervera està endarrerida respecte d'altres municipis, que disposen d'infraestructures més modernitzades”.

La consecució de totes aquestes idees no serà fàcil i en aquest sentit afirma que: “Voldria comptar amb un equip tècnic adequat per poder aprofitar més el temps”. Un dels principals obstacles amb què topen les il·lusions d'aquest arquitecte és la manca de pressupost: “Afortunadament, hi ha diverses entitats que fan aportacions econòmiques, entre elles la Universitat, Cultura i Ensenyament. Cervera no pot assumir el cost que representa el manteniment de tot el seu patrimoni, per això ara s'està intentant aconseguir subvencions d'altres organismes”.

És curiós veure l'interès que posa en aquests projectes un home que no és fill de la ciutat: “Als cerverins, els costa molt d'acceptar la gent de fora... i no només parlo com a arquitecte municipal, sinó simplement com a treballador foraster... potser temen en certa manera que algú que els pugui imposar unes normes inesperades. Hi ha la mentalitat que tot s'ho han de fer entre els de la ciutat, tanmateix agraeixen que sempre hi hagi una persona a l'ajuntament a qui poder expressar qualsevol dubte, de manera que no m'he sentit rebutjat en absolut”.

El nostre interlocutor no ha escatimat esforços per integrar-se al municipi: “Només arribar, vaig veure que el senyor Balcells tenia al seu despatx un llibre amb la història de Cervera escrit per Duran i Sant Pere i l'hi vaig demanar per llegir-me'l. De tota manera, com més s'aprèn és amb les històries que la gent t'explica”. No només s'ha submergit en la història medieval d'aquesta població, sinó que també busseja en els canvis experimentats per l'urbanisme de Cervera al llarg dels darrers anys: “Em cal saber per què la vila ha crescut com ha crescut i per què els edificis s'han aixecat segons un estil determinat”. Aquesta informació resulta “indispensable a l'hora de concedir llicències, que amb l'ampliació del municipi cap a l'autovia s'han multiplicat. Cal pensar que com a conseqüència d'aquest fet, hi ha molta demanda, tant residencial com industrial”.

Donem un ràpid cop d'ull en l'àmbit personal i el trobem casat -Teresa és el nom de la seva esposa- i pare de dos fills -el Josep, de sis anys, i la Sara, de tres-.

Quan arriba el final de l'entrevista, el nostre interlocutor no vol acabar la conversa sense esmentar la figura del director d'urbanisme, en Joan Anton Solans: “un bon mestre” que ha contribuït a fer d'en Jordi Carner el gran professional de què gaudeix la Terra Ferma.

“A l’hora de concedir llicències, em cal saber per què la vila ha crescut com ha crescut i per què els edificis s’han aixecat segons un estil determinat”

Jordi Carner - Igualada (Anoia)